(దశాబ్దాల క్రిందటి తెలుగు వారి జీవన విధానాలకు అద్దం పట్టిన సరదా కబుర్ల సమాహారం)

91

(24 సెప్టెంబర్ 72, ఆంధ్రప్రభ దినపత్రికలో ప్రచురితం)

మొన్న ఇక్కడ వున్న ఒకరింటికి వెళ్ళాను. వాళ్ళకు అబ్బాయి పుట్టాడనీ, ఆరోనెల అని తెలిసింది గనుక ఉఁరికే వెడితే బాగుండదనీ, ఒక చిన్న చొక్కా, రబ్బరుబొమ్మలు, ఉయ్యాలతొట్టికి కట్టే గిలక వగైరాలు కొనుక్కుని, చక్కగా ప్యాకేజి చేయించి తీసుకెళ్ళాను.

భార్యాభర్తలున్నారు, కూర్చోమన్నారు. కాఫీ కలిపి ఇచ్చారు. కబుర్లలోకి దిగారు. ఎంత సేపటికీ పిల్లాడి మాట ఎత్తరు. అప్పుడు నేనే సంభాషణ ప్రారంభించాను.

"మీ పిల్లవాడు కులాసాగా వున్నాడా?"

"ఓ! బాగానే ఉన్నాడు" అన్నాడు తండ్రి.

"నలుపా ఎరుపా?" అని నా ప్రశ్న.

చిరునవ్వులు... మసకనవ్వులు

భార్య భర్తవంక చూచి చిరునవ్వులు గ్రుమ్మరించింది. ఆయనగారు మసక నవ్వులు మాత్రమే కురిపించాడు. చివరకు ఆవిడ అంది 'తండ్రి రంగే' అని.

"తండ్రి రంగే"ననే సంతోష వార్త చెప్పటానికి పీటికగా ఆ నవ్వులు కురిపించి వుంటుందామె. అందులో కొంతగర్వం, సంతృప్తీ కూడా దాగి ఉన్నాయనడంలో సందేహం లేదు.

"పేరేం పెట్టారు?" అన్నాను.

"కృష్ణ కిశోర్ కిరణ్" అని ఇద్దరు ఒక్కమాటే అన్నారు.

ఏదో పెట్టేశారు పేరు. అందం, పొందికా అక్కర్లేదిలాటి వాళ్ళకు కొన్ని పేర్లు నచ్చినవి కలిపి ఒక్కసారే పెట్టేస్తారు. నిజానికి అవి ముగ్గురు మొగపిల్లలకు సరిపోతాయి. విడివిడిగా పెడితే ఆ పేర్లు అందంగా కూడా ఉంటాయి.

ఫామిలీ ప్లానింగ్... ఒక పేరులో పదిపేర్లు

కానీ ఇది ఫామిలీ ప్లానింగ్ యుగం కనుక ముందు సంతానం మీద అంతగా హోల్డు వుండదు గనుక ఇలాటి పేర్లు పెట్టి అభిలాష తీర్చుకుంటున్నారు కాబోలు అనిపించింది. పేరు పెట్టడం విషయంలో ఒకరనేదేముంది. కన్నవారి యిష్టం విన్నవారి కెలా వుంటే వారికేం?

"తొలిగా కొడుకు పుట్టడం ఎంతో యోగ్యమైన విషయం మీకు నడివయస్సు దాటేటప్పటికే అక్కరకు వస్తాడు" అన్నాను.

"ఏం వస్తాడో వాడికి వాడు ఉపయోగపడితే చాలు. మాకు ఏం పెడతాడు. ఈ రోజుల్లో అలాటి ఆశలు వుండకూడదు" అన్నాడు తండ్రి.

"అదేమిటండీ! అతగాడు గొప్పవాడు కావాలి. పేరు సంపాదించాలి మిమ్మల్ని హైక్లాసుగా పోషించాలి" అన్నాను.

"మనల్ని హైక్లాసుగా పోషించక్కరలేదు ఏమీ లేదు. వాడు ఒక మిడిల్ క్లాసు మనిషిగా బ్రతికితే అంతే చాలు" అన్నారు పితృపాదులు.

ఏదో చెబుతున్నారు గాని పిల్లవాణ్ణి తీసుకువచ్చి చూపించలేదు. పోనీవారు గ్రహిస్తారేమోనని నేను తెచ్చిన ప్యాకెట్ విప్పి బొమ్మలు అవి తీసి బల్లమీద పెట్టాను "మీ అబ్బాయి కోసం ఈ చిన్ని బహుమానం" అన్నాను.

"అబ్బో! ఇవన్నీ తెచ్చారా?" అని ఆయన చిరునవ్వులు దూసి పోశారు. ఆవిడగాను ఆ నవ్వుల్నే పువ్వులుగా ఏరుకుని తన చూపులతో దండలు గ్రుచ్చుతోంది ఇంకో పది నిముషాలు కూర్చున్నాను. వారు గడియారం వంక చూస్తున్నారు. దొంగతనంగా.

మా పాపడు తాతయ్య గారింట్లో వున్నాడు.

అది గమనించి "ఏడి? మీ బాబును చూపించండి. ఒక్కసారి చూచి వెళ్ళిపోతాను" అన్నాను. ఆవిడ నవ్వింది ఈసారి.

ఆయన వాటిని ఆత్రంగా ప్రోగుచేసు కొంటున్నాడు.

"మీకు తెలియదా మావాణ్ణి వాళ్ళ తాతయ్య అమ్మమ్మల దగ్గిర వదిలివచ్చాం. అప్పుడే రెండు నెలలైంది" అన్నదామె.

"వాణ్ణి అక్కడ చేర్చి వచ్చి ఈవిడ ఇక్కడ ఆఫీసులో చేరింది. మొన్న జూన్‌తో 'బాలింత శెలవు' అయిపోయింది" అన్నాడాయన.

నాకు ఏం మాట్లాడాలో తోచడంలేదు. రెండు నెలల క్రిందటే దింపి వచ్చారుట. నాలుగో నెలలోనే చిన్నపాపణ్ణి మైళ్ళదూరంలో వదిలి వేశారన్నమాట పొత్తిళ్ళల్లో దాగి పొట్టకు ఆనుకుని పడుకునే పాపడు కొంచెం వొత్తి గిలితే ఉలిక్కిపడతారంటారు తల్లులు. ఏ తలంటు ఉపోసుకుంటుండగానో పిల్లాడు తొట్టిలో కెవ్వుమంటే తల్లడిల్లిపోయే తల్లి. అంతదూరంలో వదిలి రావడమంటే ఎంతో త్యాగం చెయ్యాలి మరి.

నేను అన్నాను. "నాకు తెలియదు అబ్బాయి అక్కడ ఉన్నాడని అందుకని అడిగాను" అని.

"మీకు తెలియదూ! మావాళ్ళు వ్రాశారేమోననుకున్నాను. అందరికీ వ్రాయండి. పిల్లవాణ్ణి చూసే వాళ్ళు అక్కడికేరావచ్చు అని చెప్పి వచ్చాం" అన్నదామె.

ఆ అమ్మకు పిల్లల్ని పెంచడం తెలియదు.

"అలాగా! మరి మీ అత్తగారు చంటివాణ్ణి పెంచగలదా?" అన్నాను మాట తొందరలో.

"ఏం? ఆవిడకు ఆ మాత్రం తెలియదూ! మమ్మల్నందర్నీ పెంచలేదూ! మేమింతవాళ్ళం కాలేదా?" అని కొంచెం ఉద్రేకంగా అన్నాడు ఆ తండ్రి.

"అవును. ఆ మాటా నిజమే. ఈ చొక్కా బొమ్మలూ మీరు వెడితే తీసుకువెళ్ళండి" అన్నాను.

"మేం ఆరునెలల దాకా వెళ్ళం. శెలవు దొరకదు. ఎవరన్నా వస్తుంటారులెండి మీరిచ్చారని చెప్పి పంపిస్తాం" అన్నదామె.

"అలాగేలా అమ్మా.. పంపు" అన్నదామె.

"మీరు సండేదాకా వుంటారా?" అన్నాడాయన.

"శనివారం వెడదామనుకుంటున్నాను" అన్నాను.

మీరు వచ్చినప్పుడు సండే వస్తే...

"అరే! ఈసారి మీరు ఇక్కడికి వచ్చినప్పుడు 'సండే' వుండటం తటస్థిస్తే మా యింటికి భోజనానికి రండి" అన్నాడా గృహస్థు.

సరేలెమ్మని బయలుదేరాను. "ఈసారి నే రావాలి. వచ్చినప్పుడు 'సండే' రావాలి. అప్పుడు భోజనానికి రావాలి" అనుకుంటూ వచ్చి ఆటో రిక్షాలో కూర్చున్నాను.

అవును మరి ఉద్యోగాలలో చేరడం వల్ల మహిళలు ఇలా పిల్లల్ని దూరంగా వుంచవలసి వస్తోంది. వారిలో మమకారం లేకపోవడం వల్లనంటారా! ఎంత మాత్రం కాదనే అంటారు. సొమ్ము సంపాదనా అత్యధిక స్థానం ఆక్రమించిన ఈ రోజుల్లో ఇలాటి ఎడబాటులు పరిపాటి అయిపోతున్నాయి పాపం.

ఇలాటి అవస్థలో చిక్కుకున్న వారెందరో వున్నారీ రోజుల్లో, అందులో దంపతులు మాత్రమే వుంటున్న సంసారాలు చాలా వున్నాయి. వీరి పిల్లల్ని ఎవరు చూస్తారు? ఎవరు ఆ బాధ్యత వహిస్తారు.

"అలా పిల్లల్ని వదలడం కష్టంకాదా?" అని ఒకరిని ప్రశ్నిస్తే -

రూపాయలు కావాలి - పాపాయిల్ని ఆడిస్తే ఎలా?

"ఆ సంగతి మాకూ తెలుసు కానీ వాళ్ళు పెద్దవాళ్ళయితే చదువులు చెప్పించాలి. పెళ్ళిళ్ళు చెయ్యాలి. పెద్ద వాళ్ళను చేసి సంఘంలో ఒక ఉన్నత స్థానం కల్పించాలి. కనుక ఇద్దరం దోసిళ్ళతో కాకపోయినా పురుషిళ్ళతోనైనా సంపాదించాలి గదా మరి" అన్నారు.

నిజమే పాపం.. రూపాయికి విలువ తగ్గిపోయిన రోజుల్లో పాపాయిలను ఆడిస్తూ కూర్చుంటే ఎలా? డబ్బుంటే ఎక్కడున్నా రుబ్బు పొత్రాలల్లే ఉండొచ్చు.

Post your comments